

סיפורים נפלאים לילדים

אתרי קדושים

"בצדק תשפט עמיתך" (יט, טו)

כמשמעו, דבר אחר: הוי דן את חברך לכף זכות. (רש"י)

רבי שלום שבדרון זצ"ל היה מספר, מעשה שהיה.

בירושלים של הימים ההם, ימי מלחמת העולם הראשונה, אנשים מתו מרעב.

באותם ימים התרחש ספור שכל ירושלים רעשה סביבו.

ליהודי פלוני היה בביתו מטבע זהב - 'נפולאון'.

בכזה סכום יכלו לעשות הרבה מאוד בימים ההם.

הוא הניח את המטבע מעל הארון בבית, וידע תמיד, שברוך ה' יש לו מטבע לעת צרה, שמחה וששון.

הילד הקטן ראה מדי פעם שאבא מטפס על הארון, וענן אותו לדעת מה יש שם למעלה.

פעם, כאשר אבא לא היה בבית, הוא טפס וראה שם מטבע.

מטבע! אפשר הרי לקנות בו חתיכת עוגה להחיות את הנפש.

טפס ולקח את מטבע הזהב, ורץ לקיוסק לקנות.

בדרך פגש אותו יהודי וראה שיש לו בידו מטבע זהב.

"יונגעלע (ילד), לאן אתה הולך?" התענין היהודי.

"אני הולך לקיוסק לקנות עוגה", ספר הילד.

אמר היהודי לעצמו - כאן בירושלים משתולל הרעב, והנה ילד מסתובב ברחוב עם מטבע זהב! החליף עם הילד את המטבע, נתן לו מטבע פשוט של נחשת, ואת מטבע הזהב שלשל לכיסו.

הילד נכנס לקיוסק וקנה עוגה במטבע.

יום יומים לאחר מכן טפס אביו לראות את האוצר - והנה האוצר איננו!

עשה סקנדל גדול, מי גנב. הילד אמר: "אני לקחתי".

"מה עשית עם הכסף?" קניתי עוגה."

רץ לקיוסק והתחנן לפני המוכר: "תרחם עלי, תחזיר את המטבע שהילד נתן לך".

אמר לו: "אני לא יודע על מה אתה מדבר".

"מה זאת אומרת אתה לא יודע? הרי הילד אומר שהוא נתן לך את המטבע!"

"באמת הילד היה אצלי, נתן מטבע וקנה עוגה, אבל זה היה מטבע של נחשת".

האבא מתחיל לצעק: "רמית את הילד, תרחם עלי תחזיר את הגנבה", והמוכר בשלו: הוא נתן לי מטבע נחשת.

"איה יכול להיות, הרי על הארון היה מטבע זהב", טען האב.

"אני לא יודע מה היה על הארון, הילד נתן לי מטבע נחשת!"

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

כך יחזיר, הוא כמעט מת מרעב ופה מסתובב ילד עם מטבע זהב, עוגה אפשר לקנות גם במטבע פשוט, אולי יענישו אותו, אבל לא בענש חמור מאוד.

את מי כן ידונו? אתם יודעים את מי? את כל אלו שרכלו... אותם ידונו בחמרה רבה!

מה אתם מתעריבים? יש כאן מבוי סתום, ויש מצוה לדון לכף זכות, הייתם חוסכים את כל הצער לכל הצדדים!

וכי תשאלו: מה הם היו צריכים לחשב - שהוא לא גנב? ושכלם בסדר, רק שמישוהו שלישי התערב?! - כן, "בצדק תשפט עמיתך", "הוי דן את כל האדם לכף זכות". (יחי ראובן)

"ואהבת לרעה כמוה" (יט, יח)

מספר על הגה"ק רבי נתן אדלר שנתכבד פעם אחת בסנדקאות, בברית שנערכה בעיר אחת שהייתה רחוקה מביתו מרחק רב.

למרות הקר העז והשלגים, יצא רבי נתן לדרך וזכה במצוה חשובה זו.

אחרי הברית חפשו את רבי נתן ואיננו.

חפשו אחריו בדאגה רבה, ומצאו אותו עומד בחוץ כששניו נוקשות זו בזו מרב קר, והוא שומר על הסוס הרתום לעגלה שהסיעה אותו.

שאל אותו בעל הברית: למה לא יכנס רבנו לבית החם והנעים וישתתף בסעודת המצוה? וכי מצא הרב שמץ של פסול בביתו?

ענה לו רבי נתן: חלילה, פשוט רחמתי על העגלון שנשאר לעמד בחוץ שומר על סוסו, בעוד אני יושב בתוך הבית החם, משום כך הצעתי להתחלף אתו מעט.

נכנסו בני הבית ואכן מצאו את העגלון כשהוא ישן שנת ישרים ליד התנור החם.

אולם רבי נתן לא הסכים בשום אופן להעיר אותו, ורק אחרי שאחד מבני הבית התעקש להחליף את הרב על משמרתו, נאות הרב להפנס לבית החם.

הלכו לרב, הרב שמע את הספור, והכריע: "המוכר מחיב להשבע שלא לקח את מטבע הזהב, ויפטר".

המוכר, שהיה ערלעכער איד, אמר: "רבי, אינני נשבע אפלו שבועת אמת, ואם משום כך אצטרך לשלם - אשלם, אבל מאיפה יהיה לי מטבע זהב?"

בכל מקרה נהיה רעש גדול, הכל דברו כי בעל הקיוסק גנב, אין בכך ספיקות, הרי הילד מודה שלקח מטבע. כיצד יש לו בכלל חצפה לומר שהוא הביא לו מטבע נחשת!

הקונים נמנעו מלדרוך בחנותו, היו לו בזיונות, וכמוכן

שהיה עליו להשיג כסף לשלם על המטבע, מכר את הבית.

המלחמה הסתיימה, חלפו הימים, נהיתה רוחה.

היהודי שנטל את המטבע מהילד הרגיש כי עליו לחזור בתשובה.

הוא הלך לאבא וספר את הספור: "ראיתי שהילד שלף מסתובב בשנות רעב עם מטבע זהב, החלפתי אתו, כעת אני מחזיר לה, לקים "והשיב את הגזלה"..."

האב נבהל: "אתה מחזיר לי, יפה מאוד, אבל ההוא הפסיד את פרנסתו, ונקרא ברחוב 'גנב'".

אמר אז אחד מגדולי הדור: הבה נחשב ונראה מוסר השכל נורא - כאשר שלשתם באים לעולם האמת, ודנים אותם: אבי הבן, המוכר שחשדו בו, והגנב האמתי, מה דינם?

המוכר - מיד לגן עדן, איזו שאלה - כלו בזיונות. "אשרי מי שחושדים בו ואין בו", ולא עוד אלא שלא רצה להשבע אפלו שבועת אמת. בזיונות שכאלו - כפרת עוונות.

האבא - מה כבר אפשר להאשים אותו? הבן מספר לו שלקח את המטבע וקנה עוגה, מה פתאום יעלה על דעתו שהמטבע החלף בדרך?!?

הגנב האמתי - הוא ומשפחתו היו רעבים מאוד, והוא חשב לעצמו שיקח עתה ואחר

